

Vajna Ádám

falunap

világháborús relikviák cserélnek
gazdát benzinkútszagban, egérgerinc
roppan a gázpalackok között. faluszéli
fák katonás rendben, gyulladt térdű

róka keringél az ady utcán. hol vagyunk,
bukkan elő a kérdés a lassításra
kényszerülő távolsági buszon.
a templomtéren játékfegyvert pakolnak

fehér lepedővel takart sörpadokra
a búcsúsok, amíg bent öltönyös férfiak
imáikba foglalnak egy szüzet. pár házzal
lejjebb valaki – a tiltás ellenére –
füvet nyír.

narancs hófogók

a főút mentén narancs hófogók
izzadnak, leszakadt gumiabroncs süllyed
az árok egyre puhább földjébe. néhány
naponta a faluszéli házakba is

visszaszívárog a meleg. félbehagyott kerítés
mögül polgárorkocsi hajt a bekötőútra,
egy almafa maradványai, üres kutyalánc
bomlik ki a kipufogó ködéből. késsel

a februári napfény. kékezüst játékautó
csillan meg az olvadó hóban.
az ablakpárkányon türelmes varjú,
akár észre is vehetné a tragédiát.

coop

[1]

a lefagyott könyvelőprogram alól
felvillanó pornóoldal szélét elkapja
a hajnali napcsík, kiszellőztetett
cigaretaszag, felszámolt rendetlenség

az asztalon, a galérián boxeralsót
gyűrve a feje alá horkol valaki,
a lepedő szerelmesen félrecsúszva,
barnává keményedett foltok néznek

ki alóla, a szomszédban megszólal
egy ébresztő, de ezt csak az hallja,
aki most egy pillanatra egészen
közel hajol a repedéshez a falon

[2]

egy pillanatra egészen közel hajol,
hallja, ahogy a kávéfőző ordítása
alatt megbújik egy visszafogott,
már-már erőtlen, de állandó sikítás

[3]

a lehúzott redőnyön házi légy
keresi a reggeli napfényt,
használt csészék feszülnek
egymásnak a mosogatóban,

a szomszédban ordít a kávéfőző, ikea
katalógus sarkából letépett, összegyűrt
papírdarab az asztalláb alatt, tegnap
még járt itt valaki, nem maradt

[4]

leér a lift a földszintre, a huzat
befúj egy tavaly őszi falevelet az ajtón,
a folyosón alig hallhatón megrezzen
egy felfeszegetett postaláda

[5]

a szemközti coop előtt kamion
tolat a korlátnak, valaki a fűtetlen
reggeli napsütésben a jövőnkre
gondol, kezében féledes vörösborral

Villányi László

Söröskorsó

1958 nyarán
Beregszászból hazafelé
valamelyik alföldi város állomásán
csak annyi ideje maradt
hogy az induló vonat ablakán
feladja édesanyámnak
éveken át nem sört
hanem vizet ittunk belőle
új otthonomból sem hiányozhatott
hatvankét év múltán
akárha fiaimnak is
apám nyújtaná a hajdani korsót.

Vadliliom

Tizennégy éves dédnagyanyám
ezernyolcszáznyolcvanhét tavaszán
miután megesett
lelt-e a Drávánál
mint tegnap én a töltésoldalban
elvadult liliomot
akit ismeretlennek ír
az anyakönyvi bejegyzés
vajon ki lehetett dédnagyapám
akárcsak kérdéseimre
a lét alapvető dolgaira
sincs magyarázat
végül is van abban valami megnyugtató
hogy nincs mindenre válasz.